

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

I. ÚS 127/2025-13

Ústavný súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedníčky senátu Jany Baricovej a zo sudcov Miroslava Duriša (sudca spravodajca) a Miloša Maďara v konaní podľa čl. 127 Ústavy Slovenskej republiky o ústavnej sťažnosti sťažovateľa [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], zastúpeného advokátom JUDr. Petrom Konvičným, Rázusova 1, Košice, proti postupu Okresného úradu Dolný Kubín v konaní vedenom pod sp. zn. OU-DK-OVVS-2024/000209 (pôvodne vedenom pod sp. zn. OU-DK-OVVS-2023/003151) takto

r o z h o d o l :

Ústavnú sťažnosť **o d m i e t a .**

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavná sťažnosť a skutkový stav veci

1. Sťažovateľ označený v záhlaví tohto uznesenia sa ústavnou sťažnosťou doručенou ústavnému súdu 7. februára 2025 domáha vyslovenia porušenia základného práva na súdnu a inú právnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy postupom okresného úradu v napadnutom konaní. Sťažovateľ navrhuje uloženie príkazu okresnému úradu konať v napadnutom konaní bezodkladne, pričom zároveň navrhuje priznanie primeraného finančného zadosťučinenia v sume 5 000 eur, ako aj náhradu trov konania.

2. Z ústavnej sťažnosti a príloh k nej priložených vyplýva, že sťažovateľ je poškodeným v napadnutom priestupkovom konaní, ktoré začalo postúpením veci uznesením Obvodného oddelenia Policajného zboru Dolný Kubín z 26. januára 2023 vo veci podozrenia z priestupku proti občianskemu spolunažívaniu. Sťažovateľ popísal priebeh napadnutého konania, pričom namieta, že okresný úrad nepostupuje efektívne a bez zbytočných prietáhov a zároveň dlhodobo toleruje evidentne účelové konanie obvinených.

3. V napadnutom konaní dochádza k nesprávnemu (nezákonnému) úradnému postupu, najmä k porušovaniu § 3 ods. 1 a 4 správneho poriadku. Vzhľadom na dĺžku trvania konania o priestupku,

resp. dobu, ktorá už uplynula od spáchania priestupku, objektívne hrozí, že v dôsledku nečinnosti, resp. neefektívneho konania okresného úradu bude musieť byť vec zastavená, a to z dôvodu zániku zodpovednosti obvinených za priestupok.

4. Dňa 4. septembra 2024 podal sťažovateľ podnet Ministerstvu vnútra Slovenskej republiky, ktorý bol postúpený okresnému úradu, ktorý podnet bez vybavenia odložil. Rovnako bol zaslaný podnet aj Okresnej prokuratúre Dolný Kubín, pričom tento bol vyhodnotený ako opodstatnený. Dňa 17. októbra 2024 bolo sťažovateľovi doručené oznámenie, že okresnému úradu bolo podané upozornenie prokurátora na odstránenie porušovania zákona.

5. Vo veci priestupku okresný úrad rozhodol 5. novembra 2024, pričom rozhodnutie bolo sťažovateľovi doručené 20. novembra 2024. Odvolanie, ktoré bolo podané proti meritórnemu rozhodnutiu obvinenou, bolo doručené sťažovateľovi 10. decembra 2024 a do podania ústavnej sťažnosti nebola vec predložená nadriadenému správneému orgánu, a tak nie je právoplatne skončená.

II.

Argumentácia sťažovateľa

6. Okresný úrad podľa sťažovateľa neefektívnym postupom a nečinnosťou spôsobil porušenie základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a zásah do základného práva sťažovateľa na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy (tzv. *denegatio iustitiae*).

7. Sťažovateľ argumentuje, že vzhľadom na nečinnosť okresného úradu, resp. jeho neefektívny postup nebude napadnuté konanie ukončené právoplatným rozhodnutím a konanie bude musieť byť zastavené z dôvodu zániku zodpovednosti obvinených za priestupok (§ 20 ods. 1 zákona Slovenskej národnej rady č. 372/1990 Zb. o priestupkoch v znení neskorších predpisov). Sťažovateľ poukazuje na skutočnosť, že 2. decembra 2024 mala uplynúť zákonná lehota na vydanie právoplatného rozhodnutia.

8. Napokon sťažovateľ uvádza, že v tej istej veci už podal ústavnú sťažnosť 7. októbra 2024, ktorá bola uznesením ústavného súdu sp. zn. II. ÚS 539/2024 zo 7. novembra 2024 odmietnutá z dôvodu neprípustnosti, keďže sťažovateľ nevyčerpal právne prostriedky priznané zákonom na ochranu jeho základných práv a slobôd a nepodal správnu žalobu proti nečinnosti orgánu verejnej správy podľa § 242 ods. 1 Správneho súdneho poriadku (ďalej len „SSP“), pričom zároveň neuviedol dôvody hodné osobitného zreteľa, pre ktoré sa v súvislosti s nečinnosťou okresného úradu nedomáhal ochranu svojich práv podaním takejto žaloby.

9. Ako dôvody hodné osobitného zreteľa na nevyužitie právneho prostriedku na ochranu svojich práv v podobe správnej žaloby proti nečinnosti v tejto ústavnej sťažnosti uvádza sťažovateľ podnet podaný okresnej prokuratúre, ktorý bol vyhodnotený ako opodstatnený, no aj napriek tomu okresný úrad pokračoval v nečinnosti, resp. neefektívnom postupe, ako aj skutočnosť, že podanie žaloby by nemalo objektívne zmysel, keďže 2. decembra 2024 uplynula zákonná doba, do ktorej malo byť prejednanie veci právoplatne skončené, pretože inak je daný dôvod na zastavenie konania. Konanie pred správny súd by trvalo niekoľko rokov, pričom ochrana práv sťažovateľa by nebola dosiahnutá, keďže medzičasom by došlo k zastaveniu správneho konania, resp. je vysoko

pravdepodobné, že konanie by ešte pred tým, ako by súd rozhodol vo veci samej, bolo zastavené, a to z dôvodu, že by odpadol dôvod vedenia takéhoto konania (z dôvodu zániku zodpovednosti za priestupok). Podaním žaloby na správnom súde proti nečinnosti by objektívne nedošlo k ochrane práv sťažovateľa, resp. k náprave protiprávneho stavu a nemožno preto hovoriť o účinnom prostriedku ochrany práv sťažovateľa. Vzhľadom na prezentované skutočnosti sťažovateľ požaduje od ústavného súdu odpustenie vyčerpania dostupných prostriedkov nápravy.

III.

Predbežné prerokovanie ústavnej sťažnosti

10. Podstatou ústavnej sťažnosti je námietka existencie zbytočných prietáhov v napadnutom priestupkovom konaní vedenom okresným úradom, ako aj odmietnutie spravodlivosti, a to z dôvodu existencie tzv. *denegatio iustitiae*, ku ktorému došlo v príčinnej súvislosti so zbytočnými prietahmi.

11. Z § 56 ods. 2 písm. d) v spojení s § 55 písm. a) zákona č. 314/2018 Z. z. o Ústavnom súde Slovenskej republiky a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) vyplýva, že úlohou ústavného súdu pri predbežnom prerokovaní ústavnej sťažnosti je tiež posúdiť, či táto nie je neprípustná z dôvodu, že sa týka veci, o ktorej ústavný súd už rozhodol, okrem prípadov, v ktorých sa rozhodovalo len o podmienkach konania, ak v ďalšom návrhu už podmienky konania boli splnené.

12. Prekážka už rozhodnutej veci (*res iudicata*) bráni tomu, aby sa ústavný súd opakovane zaoberal a rozhodoval o totožných návrhoch doručených ústavnému súde. Totožnosť veci je daná pri zhode predmetu konania, skutkových okolností, z ktorých sa uplatnené právo vyvodzuje, a identitou účastníkov konania. O prekážku *res iudicata* nejde, ak chýba čo len jeden z uvedených znakov totožnosti veci.

13. Z vlastnej rozhodovacej činnosti ústavný súd zistil, že predchádzajúcou ústavnou sťažnosťou zo 4. októbra 2024 sa sťažovateľ domáhal vyslovenia porušenia totožných práv zaručených čl. 46 ods. 1 a čl. 48 ods. 2 ústavy v totožnom napadnutom konaní vedenom okresným úradom na podklade takmer totožnej skutkovej a právnej argumentácie ako v tejto ústavnej sťažnosti. O predchádzajúcej ústavnej sťažnosti rozhodol ústavný súd uznesením sp. zn. II. ÚS 539/2024 zo 7. novembra 2024 tak, že ju odmietol z dôvodu neprípustnosti podľa § 56 ods. 2 písm. d) zákona o ústavnom súde pre nevyčerpanie právnych prostriedkov, ktoré mu zákon poskytuje na ochranu jeho práv, a to nepodanie správnej žaloby proti nečinnosti orgánu verejnej správy podľa § 242 ods. 1 a nasl. SSP.

14. Totožnosť oboch vecí sťažovateľa je preto s prihliadnutím na totožnosť účastníkov konania, predmetu konania a skutkových okolností, z ktorých sa uplatnené právo vyvodzuje, nepochybne daná.

15. Novou okolnosťou, ktorú sťažovateľ v tejto ústavnej sťažnosti (na rozdiel od predchádzajúcej ústavnej sťažnosti) predostiera, je okolnosť existencie dôvodov hodných osobitného zreteľa, pre ktoré sťažovateľ nepodal správnu žalobu, a teda nevyčerpal právne prostriedky priznané mu zákonom na ochranu jeho základných práv a slobôd. V súlade s § 132 ods. 2 a 3 zákona o ústavnom súde je ústavná sťažnosť neprípustná, ak sťažovateľ nevyčerpal právne prostriedky, ktoré mu

priznáva zákon na ochranu jeho základných práv a slobôd, avšak ústavný súd neodmietne prijatie ústavnej sťažnosti pre jej neprípustnosť, ak sťažovateľ preukáže, že nevyčerpal právne prostriedky, ktoré mu priznáva zákon na ochranu jeho základných práv a slobôd, z dôvodov hodných osobitného zreteľa.

16. Ak by sa preukázala existencia dôvodov hodných osobitného zreteľa, znamenalo by to, na rozdiel od predchádzajúcej ústavnej sťažnosti splnenie podmienok konania o tejto ústavnej sťažnosti, a tým aj neexistenciu prekážky *res iudicata* [§ 55 písm. a) *in fine* zákona o ústavnom súde].

17. Sťažovateľ v tomto smere argumentuje, že podanie správnej žaloby by nemalo objektívne zmysel, keďže 2. decembra 2024 uplynula zákonná doba, do ktorej malo byť prejednanie veci právoplatne skončené, takže je daný dôvod na zastavenie konania. Podľa jeho úsudku konanie pred správnym súdom by trvalo niekoľko rokov a z dôvodu zastavenia administratívneho konania by došlo aj k zastaveniu konania o správnej žalobe.

18. Konštrukciu sťažovateľa o neúčinnosti právneho prostriedku na ochranu práv v konkrétnych okolnostiach veci z dôvodu možnosti zastavenia správneho konania ako dôvodu hodného osobitného zreteľa je nevyhnutné odmietnuť. Konfrontujúc procesnoprávnu úpravu žaloby o nečinnosť (§ 242 a nasl. SSP) a ústavnej sťažnosti (§ 122 a nasl. zákona o ústavnom súde), ústavný súd konštatuje, že tak ako správny súd nie je pri rozhodovaní o správnej žalobe viazaný zákonnou lehotou, nie je viazaný žiadnou zákonnou lehotou pri rozhodovaní o ústavnej sťažnosti ani ústavný súd. Premisu sťažovateľa, z ktorej možno implicitne vyvodiť, že rozhodovanie ústavného súdu vo veci ústavnej sťažnosti je v porovnaní s rozhodovaním správneho súdu rýchlejšie (bod 9 tohto uznesenia), je preto *prima facie* potrebné odmietnuť. Pri posúdení existencie dôvodov hodných osobitného zreteľa je nevyhnutné vychádzať z posúdenia konkrétnych, no objektívnych okolností. Je pritom vylúčené, aby za takúto objektívnu okolnosť bola považovaná rýchlosť rozhodovania príslušného orgánu riadiaca sa výlučne subjektívnym pocitom sťažovateľa.

19. Sťažovateľ predostiera svoje obavy o tom, že ešte pred prípadným rozhodnutím správneho súdu bude administratívne konanie zastavené, čo podľa neho rezultuje záver o nemožnosti nápravy protiprávneho stavu. Je nepochybné, že procesnoprávna úprava konania vo veci správnej žaloby proti nečinnosti spája so zastavením administratívneho konania, a tým aj odstránením nečinnosti orgánu verejnej správy, ako následok zastavenie konania správnym súdom, avšak len v časti žalobného návrhu odstrániť nečinnosť orgánu verejnej správy. Aj v prípade zastavenia administratívneho konania, a tým aj odstránenia nečinnosti zo strany orgánu verejnej správy sťažovateľovi procesnoprávna úprava s účinnosťou od 1. júla 2024 umožňuje priznať primerané finančné zadosťučinenie ako náhradu nemajetkovej ujmy, ktorá v súvislosti s nečinnosťou orgánu verejnej správy vznikla (§ 248 v spojení s § 242 ods. 1 prvou vetou SSP), a tým napraviť protiprávny stav. Ani tento argument sťažovateľa pri posudzovaní existencie dôvodov hodných osobitného zreteľa preto neobstojí.

20. Neexistencia zákonnej lehoty na rozhodnutie vo veci ústavnej sťažnosti, ako aj procesnoprávna možnosť rozhodnúť o primeranom finančnom zadosťučinení aj v prípade odstránenia nečinnosti orgánu verejnej správy po podaní správnej žaloby sú dôvody, pre ktoré ústavný súd v argumentácii sťažovateľa nevidel existenciu dôvodov hodných osobitného zreteľa na nevyčerpanie

právnych prostriedkov, ktoré priznáva sťažovateľovi zákon na ochranu jeho základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov.

21. S prihliadnutím na skutočnosť, že sťažovateľ nepreukázal existenciu dôvodov hodných osobitného zreteľa na nepodanie správnej žaloby, čo by odôvodňovalo záver o splnení podmienok na konanie ústavného súdu, ústavný súd konštatuje, že ústavná sťažnosť sťažovateľa podaná ústavnému súdu 7. februára 2025 je totožná s predchádzajúcou ústavnou sťažnosťou, o ktorej ústavný súd rozhodol uznesením sp. zn. II. ÚS 539/2024 zo 7. novembra 2024, toto rozhodnutie zároveň predstavuje prekážku *res iudicata*.

22. Vzhľadom na uvedené skutočnosti ústavný súd ústavnú sťažnosť odmietol z dôvodu neprípustnosti podľa § 56 ods. 2 písm. d) v spojení s § 55 písm. a) zákona o ústavnom súde.

23. Vzhľadom na odmietnutie ústavnej sťažnosti stratilo opodstatnenie rozhodovať o ďalších návrhoch sťažovateľa uvedených v ústavnej sťažnosti.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu ústavného súdu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 27. februára 2025

Jana Baricová
predsedníčka senátu